

Sygn. akt I C 1059/20

PROTOKÓŁ

posiedzenia niejawnego

Dnia 16 lutego 2021 r.

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Grażyna Poręba

na posiedzeniu niejawnym rozpoznał sprawę z powództwa E. M. C. 2 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny w G.

przeciwko K. W.

o zapłatę

Posiedzenie rozpoczęło o godz. 9.00 zakończono o godz. 9.10

Strony na posiedzenie nie stawiły się – niezawiadomione.

Odczytano pozew, sprzeciw od nakazu zapłaty.

Sąd postanowił:

1) uznać sprawę za wyjaśnioną do rozstrzygnięcia,

2) na podstawie art. 15 zys¹ ustawy z dnia 2 marca 2020r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID -19 wydać wyrok na posiedzenie niejawnym.

Przewodniczący:

Sygn. akt I C 1059/20

Dnia 16 lutego 2021r.

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Grażyna Poręba

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w 16 lutego 2021r. w N.

sprawy z powództwa E. M. C. 2 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny w G.

przeciwko K. W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej K. W. na rzecz powoda E. M. C. 2 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny w G. kwotę 9.678,19 zł. (dziewięć tysięcy sześćset siedemdziesiąt osiem 19/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 września 2020r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanej K. W. na rzecz powoda E. M. C. 2 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny w G. kwotę 2.317 zł. (dwa tysiące trzysta siedemnaście) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1059/20

ZARZĄDZENIE

1. odnotować wyrok,
2. odpis wyroku doręczyć pełnomocnikom stron,
3. kal. 7 dni.

N. 16 lutego 2021r.. Sędzia Grażyna Poręba

Sygn. akt I C 1059/20 upr.

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 16 lutego 2021 roku

Strona powodowa E. M. C. 2 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, w pozwie złożonym w dniu 11 września 2020r. i kolejnych pismach procesowych, domagała się od pozwanej K. W. zapłaty kwoty 9.678,19 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przypisanych (k. 2-4, k. 74-84, k.131).

W uzasadnieniu wskazała, że nabyła przedmiotową wierzytelność od (...)Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego a ten od wierzyciela pierwotnego (...) S.A. z siedzibą w O. na mocy kolejnych umów cesji. Wierzyciel pierwotny oraz pozwana zawarli w dniu 8 lipca 2019r., umowę pożyczki nr (...). Umowa została sporządzona w sposób przejrzysty, zrozumiały dla przeciętnego konsumenta zgodnie z wymogami przewidzianymi przez ustawę o kredycie konsumenckim. Pozwana została prawidłowo poinformowana o wszystkich kosztach i sposobie zabezpieczenia spłaty. Wysokość prowizji nie wykracza poza ustawowe granice. Pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania, wobec czego umowa pożyczki pismem z dnia 13 maja 2020r. została wypowiedziana. Roszczenie stało się w całości wymagalne w dniu 26 czerwca 2020r. W trakcie trwania umowy pozwana zapłaciła łącznie 2.933,83 zł, co dodatkowo potwierdza istnienie i wysokość roszczenia. Pozwana złożyła także wniosek o restrukturyzację. Na kwotę objętą żądaniem składa się kwota 5.200,02 zł tytułem niespłaconego kapitału, 182,64 zł tytułem odsetek umownych stanowiących część odsetkową niespłaconych rat pożyczki do dnia wypowiedzenia, 147,76 zł tytułem odsetek umownych w wysokości odsetek maksymalnych naliczanych od przeterminowanych rat kapitałowych w trakcie obowiązywania umowy pożyczki naliczonych od dnia następnego po wypowiedzeniu umowy pożyczki do dnia sporządzenia pozwu, 4.147,77 zł tytułem prowizji za udzielenie pożyczki, naliczona zgodnie z warunkami umowy.

W dniu 24 września 2020 roku, sygn. I Nc 2101/20 Referendarz sądowy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, uwzględniając żądanie pozwu (k.54).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty, pozwana K. W., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przypisanych (k.58-61).

Zakwestionowała cesję wierzytelności, wskazując na brak umocowania osób podpisanych pod umową zawartą pomiędzy powodem a poprzednikiem a także ramową umową współpracy z 19 czerwca 2019r. a z kolei ta umowa była podstawą kolejnej umowy sekurytyzacji. Umowa sekurytyzacji oraz umowa cesji nie zawierają także elementów

istotnych czyli ceny sprzedaży. Umowy te naruszają przepisy ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi. Zostały zawarte w celu obejścia prawa i są sprzeczne z ustawą. Umowy te są wobec tego nieważne. Wierzytelność z kolei wynika z umowy pożyczki, która w świetle ustawy o kredycie konsumenckim stanowi umowę o kredyt konsumencki. Pożyczkodawca wskazany w treści umowy jest instytucją pożyczkową. Zgodnie z cytowaną ustawą zachodzi zatem konieczność aby przez cały okres umowy pozostał taki podmiot. Instytucja kredytowa została obwarowana szczególnymi obowiązkami o których mowa w powoływanej ustawie i również konsument ma zagwarantowane uprawnienie wobec takiej instytucji. Zarówno powód jak i poprzednik instytucją kredytową nie są. Znamienne, że pod dokumentami pochodzącymi od pożyczkodawcy jaki i kolejnych nabywców podpisuje się ta sama osoba. Prawo do wierzytelności zostało nabyte kiedy, ta jeszcze nie była wymagalna. Pierwsza umowa cesji została zawarta już 4 dni po podpisaniu umowy pożyczki. Takie działanie jest sprzeczne z prawem. Ani powód ani zbywca wierzytelności nie mogli nabyć wierzytelności wynikających z kredytu konsumenckiego zwłaszcza tych przyszłych. Wskazała nadto, że zmiana strony podmiotowej wymagałaby nie tylko cesji ale także przejęcia długu, na co strona pozwana nigdy nie wyrażała zgody jak i na dysponowanie jej danymi osobowymi. W konsekwencji tego, w trakcie trwania takiej umowy, strona powodowa nie mogła nabyć wierzytelności. Wobec tego również wypowiedzenie umowy pożyczki dokonane przez powoda jest bezskuteczne. Zakwestionował aby osoba podpisana pod umową pożyczki była pełnomocnikiem pożyczkodawcy. Zarzuciła, nadto, że umowa pożyczki zawiera klauzule abuzywne, dlatego też jest nieważna. Z umowy nie wynika czego dotyczą opłaty i prowizje. Postanowienia umowy dotyczące tejsze opłaty są sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco naruszają interesy konsumenta. W umowie także brak jest wyjaśnienia co do zmiennej stopy procentowej i na jakich zasadach mają się one odbywać. Podał, iż pozwana nie posiada zadłużenia, nie wypłacono pożyczki. Zakwestionował wyliczenie kwot zadłużenia.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 8 lipca 2019r. K. W. złożyła wniosek o udzielenie przez (...) S.A. z siedzibą w O. pożyczki w kwocie 6.000 zł

W uwzględnieniu wniosku, tego samego dnia, strony zawarły umowę pożyczki ratalnej nr (...), na podstawie której otrzymała do dyspozycji pożyczkę w wysokości 6.000 zł zobowiązując się do zwrotu wykorzystanych w jej ramach środków na warunkach określonych w umowie. Stopa procentowa stanowiła dwukrotność odsetek maksymalnych, na dzień zawarcia umowy w wysokości 10 % w stosunku rocznym i została określona jako zmienna, z wyjaśnieniem, że w przypadku obniżenia wysokości stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego, (...) obniży oprocentowanie do wartości odpowiadającej nowej wysokości odsetek maksymalnych lub odsetek maksymalnych za opóźnienie, natomiast w przypadku podwyższenia wysokości stopy referencyjnej naliczy odsetki w podwyższonej wysokości.

Całkowity koszt pożyczki został ustalony na kwotę 6875,01 zł, na którą składały się odsetki kapitałowe, prowizja za udzielenie pożyczki -1.500 zł oraz prowizja operacyjna - 4482,93 zł. Całkowita kwota do zapłaty wyniosła 12.875,01 zł. Umowa została zawarta na okres od 8 lipca 2019 do 12 stycznia 2022r. Pożyczka była płatna w 30 miesięcznych ratach w wysokości określonej w harmonogramie, pierwsza 12 sierpnia 2019r., ostanía 12 stycznia 2022r.

Zgodnie z umową raty niespłacone w terminach zapłaty stawały się następnego dnia, po upływie tych terminów, zadłużeniem przeterminowanym i wymagalnym, od którego (...) mógł naliczać odsetki z tytułu opóźnienia w spłacie zadłużenia. Stopa oprocentowania zadłużenia przeterminowanego również była zmienna i uzależniona od stopy referencyjnej NBP, na dzień zawarcia umowy w wysokości 14 %.

W przypadku naruszenia przez pożyczkobiorcę warunków umowy, w tym w szczególności w braku zapłaty przez pożyczkobiorcę dwóch rat w pełnej wysokości w terminie zapłaty raty, (...) S.A. z siedzibą w O. mógł rozwiązać umowę, za zachowaniem 30 – sto dniowego okresu wypowiedzenia.

Natomiast pożyczkobiorcy przysługiwało prawo odstąpienia od umowy bez podania przyczyny w terminie 14 dni od zawarcia umowy.

Złożenie podpisu na umowie oznaczało także potwierdzenie odbioru pożyczki udzielonej w ramach umowy.

(dowód: wniosek z 8.07.2019r. – k. 113-116, umowa pożyczki ratalnej –k. 34-38, harmonogram – k. 111-112, formularz informacyjny – k. 117-119, oświadczenie – k.120)

W dniu 19 czerwca 2019r. pomiędzy (...) Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym Niestandaryzowanym Funduszem Sekurytyzacyjnym z siedzibą w G. reprezentowanym przez (...) Towarzystwo Funduszu Inwestycyjnych S.A. z siedzibą w G. a E. M. C. 2 Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym Niestandaryzowanym Funduszem Sekurytyzacyjnym z siedzibą w G. reprezentowanym przez Kancelarię (...) S.A. z siedzibą we W. została zawarta umowa ramowa współpracy przedmiotem której było ustalenie zasad nabywania wierzytelności, na mocy kolejnych umów sekurytyzacji.

Następnie w dniu 12 lipca 2019r. (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. reprezentowany przez (...) Towarzystwo Funduszu Inwestycyjnych S.A. z siedzibą w G. zawarł z E. M. C. 2 Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym Niestandaryzowanym Funduszem Sekurytyzacyjnym z siedzibą w G. reprezentowanym przez (...) Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych S.A. z siedzibą w G. umowę sekurytyzacji wierzytelności nabytych tego samego dnia od (...) S.A. z siedzibą w O. reprezentowanej przez pełnomocnika M. K., w tym między innymi wynikającą z umowy pożyczki ratalnej z 8 lipca 2019r. zawartej z pozwaną.

W dniu 18 lipca 2019r. pozwana została poinformowana o cesji wierzytelności.

(dowód: umowa ramowa o współpracy – k.94 – 108, umowa sekurytyzacji z 12.07.2019r. – k. 25-27, umowa cesji z dnia 12.07.2019r. – k. 28-31, potwierdzenie zapłaty ceny z 12.07.2019r. – k.109, pełnomocnictwo z 6.07.2018r. – k. 123-124, pełnomocnictwo z 14.01.2018r. – k.125,k. 32 wyciąg RFI - k.6, 9, wyciąg z KRS- k.48-50, wyciąg z załącznika do umowy sekurytyzacji z 12.07.2019r. – k.88, załącznik do umowy cesji wierzytelności z 12.07.2019r. – k.93, pismo z 18.07.2019r. – k.39 - 40, pełnomocnictwo z 1.02.2017r. – k.121)

Pismem z dnia 15 listopada 2019r. pozwana zwracała się do pierwotnego wierzyciela o restrukturyzację zobowiązania wynikającego z umowy nr (...). Wniosek został ponowiony pismem z dnia 13 stycznia 2020r.

(dowód: wniosek z 15.11.2019r. –k.132, wniosek z 13.01.2020r. – k.137)

Pozwana spłacała zobowiązanie, ostatecznie jednakże zaprzestała regulowania należnych rat.

Pismem z dnia 24 kwietnia 2020r. wierzyciel wezwał do zapłaty zaległości.

Następnie pismem z 13 maja 2020r. wierzyciel ponowił wezwanie do uregulowania należności i ostatecznie wypowiedział umowę z zachowaniem trzydziestodniowego okresu wypowiedzenia. Wypowiedzenie zostało doręczone 18 maja 2020r.

(dowód: pismo z 24.04.2020r.-41- 44, wezwanie z 13.05.2020r. – k.47, wypowiedzenie z 13.05.2020r. – k.45-46, potwierdzenie odbioru –k.110, pełnomocnictwo – z 1.02.2017r. – k.121, wniosek z 15.11.2019r. –k.132, wniosek z 13.01.2020r. – k.137)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie przedłożonych przez powoda dokumentów – umowy pożyczki, umów cesji, pełnomocnictw i korespondencji między stronami.

Sąd zważył, co następuje:

Żądanie było zasadne w całości.

Strona powodowa dochodziła roszczenia jako nabywca wierzytelności. Podstawę żądania upatrywała w zawartej pomiędzy pozwaną a poprzednim wierzycielem umowie pożyczki z dnia 8 lipca 2019r. , na mocy której pozwana, na okres 30 miesięcy, otrzymała do dyspozycji kwotę 6.000 zł.

W myśl art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Pozwana, reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika zakwestionowała roszczenie co do wysokości, ważność umów cesji i ważność umowy pożyczki w zakresie postanowień odnoszących się do dodatkowych opłat i prowizji z uwagi na klauzule abuzywne a także skuteczność wypowiedzenia umowy. Nie odniosła się do samego faktu zawarcia umowy pożyczki. Okoliczności tej nie zaprzeczyła.

W ocenie Sądu, w oparciu o zgromadzony materiał, należy wskazać, iż powód prawidłowo wykazał legitymację procesową, zarzuty pozwanej w tym zakresie są bezprzedmiotowe.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

Wymaga zatem zauważenia, że przelew wierzytelności jest to umowa, na podstawie której dotychczasowy wierzyciel (cedent) przenosi wierzytelność ze swojego majątku do majątku osoby trzeciej (cesjonariusza). Umowa przelewu wierzytelności, poza ustawowymi lub umownymi wyjątkami, nie wymaga formy szczególnej i może być skutecznie dokonana również w formie ustnej lub w sposób dorozumiany. Jeżeli wierzytelność została stwierdzona pismem, umowa przelewu powinna być dokonana w formie pisemnej (art. 511 k.c.), ale tylko wyłącznie dla celów dowodowych. Przedmiotem umowy może być każda wierzytelność, zarówno pieniężna jak i niepieniężna, z tym zastrzeżeniem, że musi być istniejąca i zbywalna. Powszechnie dopuszczalna jest także cesja wierzytelności przyszłych. Zgodnie z orzecnictwem, skutkiem przelewu wierzytelności jest to, że nie prowadzi ona do umorzenia zobowiązania, jego zmiany przedmiotowej lub zakresu odpowiedzialności, bądź powołania nowego, ale do kontynuacji istniejącego zobowiązania, aczkolwiek w innym układzie podmiotowym. Nabycie wierzytelności może nastąpić zatem tylko wówczas i tylko w takim zakresie, w jakim przysługiwała zbywcy.

Powódka wykazała legitymację czynną po swojej stronie. Przedłożyła, poświadczona za zgodność przez występującego w sprawie pełnomocnika - co nadaje im charakter dokumentu urzędowego - dokumenty: umowę ramową współpracy, pełnomocnictwa, wyciągi z RFI, w końcu umowę sekurytyzacji, umowę przelewu wierzytelności, wszystkie z załącznikami wykazami wierzytelności, które jednoznacznie identyfikują będącą przedmiotem przelewu wierzytelność wobec pozwanej. Dokumenty (wykazy wierzytelności) te wyraźnie odwołują się do umowy pożyczki z 8 lipca 2019 r. i jej numeru, danych osobowych pozwanej. Również kwota objęta wykazem wierzytelności wskazana jako należność główna i kapitał odpowiada umowie.

Powód, wbrew temu co twierdzi pozwana, przedłożyła szereg dokumentów potwierdzających także umocowanie osób podpisanych pod powoływanymi umowami. Reprezentacja członków (i prokurentów) wynika także z Krajowego Rejestru Sądowego i przedłożonego wyciągu RFI. W ocenie Sądu, przedłożone dokumenty są wystarczające do ustalenia, że powódka skutecznie nabyła w drodze cesji wierzytelność przysługującą uprzednio wobec pozwanej pożyczkodawcy. Dodatkowo fakt, że umowa doszła do skutku potwierdza przelew ustalonej ceny. O zakupie wierzytelności pozwana poinformowana została odrębnym pismem uwzględniającym aktualną kwotę zadłużenia. Zgoda dłużnika na przeniesie wierzytelności nie jest również wymagana, o czym stanowi tutaj wprost art. 509 k.c., natomiast art. 519 k.c. w tym przypadku nie znajduje zastosowania (nie doszło do zmian podmiotowych po stronie dłużnika). W ocenie Sądu brak jest podstaw do podważania zarówno skuteczności cesji, ważności umów.

Nie sposób także uznać, by powód nie mógł nabyć takiej wierzytelności. Z przepisów prawa nie sposób wyprowadzić zakazu na który powołuje się pozwana, aby przez cały okres trwania umowy pożyczki – kredytu konsumenckiego

nie mogło dojść do zmiany wierzyciela. Takie rozumowanie godziłoby w sens umów cesji. Powszechnie spotykane jest nabywanie wierzytelności nawet tych przysyłanych przez fundusze sekurytyzacyjne. Owszem, zgodzić się należy z pozwaną, że taki podmiot nie może udzielać pożyczek, co wynika z art. 188 ust. 3 ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami. W tym jednakże przypadku fizycznie pożyczka nie została udzielona przez fundusz sekurytyzacyjny. Nie była to też umowa o kredyt bankowy, która obarczona jest dodatkowymi wymogami. Na skutek ciągu cesji obecny wierzyciel wstąpił w całość praw i obowiązków zbywcy, natomiast dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy (art. 513 k.c.). Sytuacja dłużnika nie uległa zatem w żadnym stopniu pogorszeniu, nadal przysługują mu takie same prawa i obowiązki jakie miał w stosunku do wierzyciela pierwotnego – instytucji pożyczkowej. Nie stoi to w sprzeczności z przepisami ustawy o kredycie konsumenckim.

Marginalnie należy wskazać, że przywołane przez pozwanego przepisy prawa odnoszą się przede wszystkim do tworzenia i funkcjonowania funduszy inwestycyjnych oraz zasad ich działalności, z kolei umowa sekurytyzacji, umowa ramowa współpracy, w tym przypadku są typowymi umowami cesji uregulowanymi przez przepisy kodeksu cywilnego. Zarzuty odnoszące się zatem do funkcjonowania powoda i zasad jego działalności (np. lokowania aktywów) nie mogły być uznane za skuteczne.

W odniesieniu natomiast do kolejnych zarzutów, odnoszących się już do samej umowy pożyczki z 8 lipca 2019r., wypowiedzenia umowy, również i one, zdaniem Sądu były chybione.

Strona powodowa przedłożyła dokument źródłowy umowy pożyczki z dnia 8 lipca 2019 r., poświadczony za zgodność przez występującego w sprawie pełnomocnika. Strona pozwana nie kwestionowała samego faktu zawarcia umowy, ale umocowanie do działania osoby podpisanej na umowie w imieniu pożyczkodawcy.

Umowa zawarta pomiędzy pozwaną a pierwotnym wierzycielem była umową zawartą w formie pisemnej, w lokalu przedsiębiorstwa. Zgodnie natomiast z treścią art. 97 k.c. osobę czynną w lokalu przedsiębiorstwa przeznaczonym do obsługi publiczności poczytuje się w razie wątpliwości za umocowaną do dokonywania czynności prawnych, które zazwyczaj bywają dokonywane z osobami korzystającymi z usług tego przedsiębiorstwa. Z umowy wynika wprost, iż osoba podpisana pod umową działa jako starszy doradca klienta (...) S.A. Bez znaczenia jest tutaj już stosunek prawny pomiędzy tą osobą a spółką (umowa o pracę czy zlecenia).

Pozwana także w trakcie trwania umowy, czemu wprost nie zaprzeczyła, dokonała spłaty części zadłużenia (2.933,83 zł) a także dwukrotnie wniosła o restrukturyzację zadłużenia. Fakty te potwierdzają, że umowa musiała zostać wykonana i pozwana otrzymała wskazane w umowie środki.

Wnioski o restrukturyzację - do dowodów tych pozwana, reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, nie odniosła się, mimo wezwania - potwierdzają dodatkowo, zawarcie umowy ale także fakt, że pozwana zaprzestała spłaty zadłużenia, wobec czego wierzyciel był uprawniony do wypowiedzenia umowy. Nietrafne jest i to twierdzenie, że wypowiedzenie zostało podpisane przez osobą nieumocowaną. Przeczy temu przedłożone przez powoda pełnomocnictwo z 1 lutego 2017r. (k.121). Dodatkowo, z zaferowanego przez powoda dokumentu – potwierdzenia nadania i odbioru, wynika, że dnia 18 maja 2020r. nastąpiło doręczenie wypowiedzenia. Pozwana tego faktu także nie zakwestionowała. Roszczenie stało się więc w całości wymagalne.

W ujawnionych okolicznościach brak było także usprawiedliwionych podstaw by uznać, że postanowienia umowy kształtowały prawa i obowiązki pozwanej jako pożyczkobiorcy w sposób sprzeczny z zasadami współżycia społecznego lub dobrymi obyczajami. Udzielenie ochrony stronie umowy, także ze względu na klauzule abuzywne, nie może opierać się tylko na stwierdzeniu, że warunki zawartej umowy są dla niej niekorzystne. Samo zastrzeżenie przez strony w umowie pożyczki prowizji w formie ryczałtowej, wynagrodzenia za udzielenie pożyczki, nie narusza zasady swobody umów przewidzianej w art. 353¹ w zw. z art. 58 i 65 § 2 k.c. oraz art. 3 ust. 2 pkt 1 ustawy o kredycie konsumenckim. Pobieranie prowizji w związku z udzieleniem pożyczki jest w świetle ustawy o kredycie konsumenckim dozwolone i powszechnie stosowane, również w sytuacji, gdy umowa obejmuje obowiązek zapłaty odsetek za korzystanie z kapitału.

Z podpisanych przez pozwaną dokumentów wynikają warunki umowy, na które dobrowolnie wyraziła zgodę, w tym zaś zakresie - również obciążenie jej kosztami wynikającymi ze związania umową. Całkowita kwota do zapłaty (12.875,01), jasno i wyraźnie odzwierciedlona w treści umowy z dnia 8 lipca 2019 r. a sama definicja skrupulatnie wyjaśniona, podzielona została na 30 kolejnych rat. Każda z miesięcznych rat obejmowała kapitał, prowizję operacyjną, prowizję za udzielenie pożyczki, odsetki co wynika nie tylko z umowy, ale zostało precyzyjnie wyszczególniane w harmonogramie stanowiącym jej integralną część. Pozwana przystąpiła do spłaty. Nie skorzystała z kilkunastodniowego okresu na wykonanie prawa do odstąpienia od przedmiotowej umowy (art. 353¹ k.c.). Spłata była kontynuowana.

Zarówno sposób poinformowania pozwanej o warunkach pożyczki, jak też i spłaty odpowiadał wymaganiom ustawy o kredycie konsumenckim. Pozwana w formie pisemnej uzyskała czytelne informacje o całkowitej kwocie pożyczki, zasadach i terminach spłat oraz innych warunkach umowy. Wyjaśniony został sposób naliczania odsetek. Otrzymała formularz informacyjny, sporządzony w formie przejrzystej tabeli w którym dodatkowo wyjaśniono wszystkie informacje związane z udzieleniem pożyczki. Miała możliwość zapoznania się ze spodziewanymi kosztami, które również precyzyjnie w umowie określono.

Zważywszy, że pozwana zrezygnowała z przedstawienia dowodu z własnych zeznań (nie złożyła takiego wniosku dowodowego), Sąd ostatecznie przyjął, że pozwana miała pełną świadomość obciążeń związanych z zawarciem umowy z instytucją pozabankową.

Ponadto postanowienia umowy pozostawały zgodne z art. 36a ust. 2 ustawy o kredycie konsumenckim. Przewidziane w zawartej z pozwaną umowie pożyczki koszty pożyczki mieściły się w ustawowym limicie przewidzianym przez ustawodawcę.

Z powołanych zatem wyżej względów Sąd uznał, że pozwana nie dotrzymała warunków zawartej umowy i nie wywiązała się z zaciągniętego zobowiązania, w związku z czym, Sąd orzekł jak w pkt I sentencji wyroku na zasadzie powołanych przepisów. Zgodnie z żądaniem, Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 9678,19 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 września 2019r. do dnia zapłaty.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu- na podstawie art. 98 k.p.c. Na koszty te złożyły się: minimalna stawka opłat za czynności radców prawnych ustalona na podstawie § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018 r., poz. 265) -1.800 zł , kwota uiszczonej opłaty od pozwu - 500 zł i opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa - 17 zł.

ZARZĄDZENIE

1. proszę odnotować uzasadnienie, termin proszę liczyć od daty dor. s. ref. dowodu uiszczenia opłaty o wniosku o uzasadnienie czyli od 24 marca 2021r.,
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanej
3. kal. 14 dni,
4. projekt uzasadnienia sporządzony przez P. asystent P. P..

Nowy Sącz, dnia 7 kwietnia 2021r. Sędzia Grażyna Poręba